

Aproape intotdeauna noi, oamenii, avem o problema. Momentele in care ne simtim pe deplin multumiti, completi, linistiti sunt destul de putine. In schimb, traim cu senzatia ca ceva ne lipseste, ca ne-ar trebui altceva mai bun, mai nou, mai altfel...

Desi dorinta sau nevoia de nou este buna si poate conduce la progres, atunci cand devine dominanta vietii noastre, ne trece intr-o zona a existentei pe care o putem denumi, fara ezitare, ca pura nefericire.

In fiecare zi gasim o mie si una de motive de nemultumire. Satisfactia este trecatoare si, chiar si atunci cand obtinem numeroase succese, suntem tentati sa traim cu frica de a nu pierde ceea ce am castigat. Ceea ce ne umbreste, desigur, fericirea.

Obiceiul mental de a vrea mereu altceva si de a nu putea fi multumiti cu ceea ce avem este un generator de stres. In timp, se cronicizeaza si conduce atat la probleme fizice de sanatate, cat si la modificari psiho-emotionale serioase. Este problema numarul 1 a umanitatii, la ora actuala, de altfel.

Ne amintim, desigur, acea straveche povestire orientala in care un imparat se lauda ca este atat de bogat incat nu exista nimic ce nu-si poate permite. Un intelept a coborat din munti, special pentru a-i da imparatului o lectie: l-a provocat sa ii umple o biata farfurioara cu aur si diamante. Si asa s-a produs nemaipomenitul: indiferent cat de multe bogatii punea imparatul in farfurie, acestea dispureau fara urma. Dupa cateva zile de incercari incrancenate, ramas cu visteria goala, imparatul s-a recunoscut invins, a acceptat ca nu este deloc cel mai bogat om din lume si a intrebat, disperat: "Dar din ce este facuta aceasta blestemata farfurie?!" Zambind, inteleptul i-a raspuns: "Din dorinta omeneasca".

Asa ca, daca te intrebi, care este, cu adevarat, piesa lipsa din puzzle-ul fericirii tale, raspunsul ar putea fi acesta: controlul dorintei. Odata cu el, se naste si multumirea, si intelepciunea, cumpatarea si pacea.

Carmen Todor